

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu
sídlem Körnerova 219/2, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1) Ředitelství silnic a dálnic s. p.
sídlem Čerčanská 2023/12, 140 00 Praha 4

2) R. J.

3) Ing. J. B.

4) J. K.

5) Obec Nošovice
sídlem Nošovice 58, 739 51 Vojkovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. MSK 27159/2022,
ve věci územního rozhodnutí

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní body

1. Žalobce se žalobou ze dne 14. 3. 2025 domáhal zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 10. 2021, č. j. MMFM 77624/2021, jímž byla umístěna stavba, mimoúrovňová křižovatka, označená jako „R 48 – MÚK Nošovice“ na pozemcích v k. ú. Nošovice a Vojkovice (dále jen „územní rozhodnutí“).
2. Žalobce v žalobě vymezil následující námitky.
 - 1) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k podmínce č. 14 územního rozhodnutí – absence přezkoumatelných důvodů s vypořádáním návrhu na změnu této podmínky*
3. Žalobce ve svém odvolání žádal, aby nadřízený úřad provedl přezkum stanoviska Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) ze dne 29. 9. 2015 a navrhl částečnou změnu podmínky č. 14 územního rozhodnutí a uložit 1 nový požadavek k ochraně ovzduší. MŽP ve stanovisku ze dne 24. 11. 2022 uvedl, že přezkum je nadbytečné provádět, neboť stanovisko MŽP ze dne 29. 9. 2015 není závazným stanoviskem. Žalobce tento názor akceptuje, avšak ve svém odvolání navrhl stejnou změnu a doplnění podmínky č. 14 rovněž vůči žalovanému. Žalovaný se s jeho návrhy v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně nevypořádal. Žalobce se neztotožňuje s postupem žalovaného v části návrhu na uložení 1 změny podmínky č. 14 územního rozhodnutí o způsobu zmírnění vlivu záměru na stav ovzduší, neboť podle něho je návrh z hlediska jeho účelu v krajině vhodnější a také realizovatelný.
4. Postupem žalovaného došlo k porušení hmotných práv žalobce na prosazování účinnějšího zmírňujícího opatření vlivu záměru na stav ovzduší a na stav přírody a krajiny a také procesních práv na řádné (přesvědčivé a doložitelné) vypořádání návrhu žalobce. Podle žalobce je navrhovaná změna z hlediska jejího účelu v krajině vhodnější a také realizovatelná (v rámci Vegetačních úprav by sázely jen místně původní druhy dřeviny).
 - 2) *Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k přezkumu závazných stanovisek – absence přezkoumatelných důvodů neexistence platného povinného závazného stanoviska k zásahu do ložisek surovin*
5. Žalobce namítá, že navzdory jeho upozornění, že se blíží konec platnosti povinného podkladového závazného stanoviska Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 14. 10. 2019 k zásahu záměru do ložiska nerostných surovin, žalovaný přezkoumatelně neodůvodnil, proč si nezaopatřil nové a platné povinné závazné stanovisko o přípustnosti zásahu do ložisek nerostných surovin, čímž nedošlo k ochraně tohoto veřejného zájmu.
6. Postupem žalovaného došlo k porušení hmotných práv žalobce na ochranu ložisek nerostných surovin před nepovolenými zásahy a práva na řádné (přesvědčivé a doložitelné) vypořádání jeho připomínky (varování), že před vydáním rozhodnutí žalovaného hrozí ukončení platnosti závazného stanoviska.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3) Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k navrženým podmínkám územního rozhodnutí – absence přezkoumatelných důvodů s vypořádáním návrhu na uložení jedné nové podmínky

7. Žalobce namítl, že předložil žalovanému návrhy na uložení 6 nových podmínek územního rozhodnutí, přičemž žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námětem na uložení 1 podmínky o obsahu vegetačních úprav. Projekt vegetačních úprav, ve kterém bude uveden počet a druhy geograficky původních dřevin navržený žalobcem je reálný a uskutečnitelný, neboť projekt vegetačních bude k DSP předložen v každém případě.

4) Nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k podmínce č. 10 územního rozhodnutí – absence přezkoumatelných důvodů s vypořádáním návrhu na uložení dvou nových podmínek do závazného stanoviska na ochranu povrchových vod, podmínce č. 11 územního rozhodnutí – absence přezkoumatelných důvodů s vypořádáním návrhu na uložení dvou nových podmínek do závazného stanoviska EIA, k návrhu na předložení studie ke stavebnímu řízení na ochranu podzemních vod – absence přezkoumatelných důvodů s vypořádáním návrhu na uložení dvou nových podmínek do územního rozhodnutí

8. Žalobce dne 14. 4. 2025 rozšířil žalobu o další, výše uvedenou námitku (resp. spojení námitek).
9. Žalobce již v průběhu územního řízení navrhl, aby mezi podmínkami územního rozhodnutí bylo uloženo, že součástí dokumentace pro stavební povolení byl aktuální Hydrogeologický posudek a aby součástí studií ke stavebnímu řízení byl i popis stavu studen, který bude sloužit jako podklad pro posouzení jejich stavu během výstavby a po zahájení provozu na mimoúrovňové křižovatce a po její kolaudaci, čímž se snáze dají určit příp. zdroje jejich poškození a nežádoucí změny hladiny vody a její kvality. Tyto dva požadavky navrhl uložit v rámci dvou závazných stanovisek i v rámci územního rozhodnutí jako takového.
10. Žalobce se neztotožňuje se zamítnutím svých návrhů na uložení 2-3 nových požadavků k ochraně a k monitoringu vod, jak je uvádí ve svém doplněném odvolání ze dne 10. 12. 2021, tzn. s názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v přezkumném stanovisku ze dne 2. 12. 2022 dle vodního zákona, ministra životního prostředí v přezkumném stanovisku EIA ze dne 18. 4. 2024 a ani žalovaného v napadeném rozhodnutí, které se týkají předložení aktuálního hydrogeologického posudku a pasportizace studní v okolí záměru ke stavebnímu řízení, neboť se opírají o výsledky HG posudku z 12/2020 i z analogického postupu MŽP při vydání závazného stanoviska ze dne 21. 10. 2016, č. j. 57375/ENV/16 k umístění dálnice D1109 Trutnov – státní hranice ČR/PR, takže tyto návrhy jsou reálné a uskutečnitelné.

II. Vyjádření žalovaného a zúčastněných osob

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitkám žalobce mj. sdělil následující:
12. Ad 1) MŽP ve svém stanovisku krátce reagovalo i na požadavek plynoucí z odvolacích námitek žalobce, aby byla závazně stanovena kompenzační opatření vhodnou výsadbou zeleně. MŽP uvedlo, že pokud se týká kompenzace vlivu realizace záměru z hlediska ochrany ovzduší, je v rozptylové studii z listopadu 2018 proveden modelový výpočet kompenzací formou výsadby zeleně v kapitole 5.1., jak plyne z ustanovení § 11 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) tohoto zákona. V závěru stanoviska MŽP znovu zdůraznilo, že z důvodu nedosaženého limitu intenzity dopravy za den (v návrhovém období 10 let) nemohl být postup zezávazněn vydáním závazného

stanoviska s podmínkou výsadby, neboť takový postup by odporoval zákonu o ochraně ovzduší. Žalovaný tak s využitím obsahu stanoviska MŽP jako plně kompetentního odborného orgánu k posouzení záměru z hlediska zákona o ochraně ovzduší se v rozhodnutí vypořádal s námitkou žalobce pod bodem 11. 2. tak, že rozptylová studie z roku 2018 byla relevantním podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu a vzhledem k jejímu obsahu a výsledkům neabsentuje jako podklad napadeného rozhodnutí stavebního úřadu ani závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší a s tím související uložení opatření, jak bylo navrženo žalobcem.

13. Ad 2) žalovaný podotkl, že i když bylo napadené rozhodnutí vydáno po skončení platnosti závazného stanoviska, vzhledem k charakteru tohoto závazného stanoviska je možné v řešeném případě dojít k závěru, že tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (ve smyslu § 75 odst. 3 soudního řádu správního). Přesto žalovaný uvádí, že od 1. 7. 2024 došlo ke změně § 19 horního zákona, kdy podle jeho novelizovaného znění není pro povolení umístění staveb v CHLÚ, které nesouvisí s dobýváním, vyžadováno závazné stanovisko krajského úřadu, ale pouze vyjádření obvodního báňského úřadu. Obvodní báňský úřad v daném případě vydal pro dané území (bez důlních vlivů a bez ložisek vyžadujících ochranu) k umístění předem neurčeného počtu staveb generální vyjádření č. j. SBS 52563/2024/OBÚ-05 ze dne 22. 11. 2024 (bez podmínek), jímž generální závazné stanovisko č. j. MSK 146202/2019, kterému uplynula platnost dne 15. 10. 2024, nahradil. Věcně se tedy z hlediska horního zákona nic nemění a vzhledem k tomu, že se jedná o vyjádření, nikoliv o závazné stanovisko, nemohl být žalobce nijak krácen na svém právu žádat o přezkum závazného stanoviska podle § 149 správního řádu. navrhovaná stavba se sice umísťuje v chráněném ložiskovém území české části Hornoslezské pánve pro černé uhlí, které je vyhlášeno téměř na třetině území Moravskoslezského kraje, ale jak vyplývá i z potvrzujícího závazného stanoviska MŽP, jedná se o jednu z vybraných částí (ploch) CHLÚ, kde se nevyskytují ložiska nerostných surovin vyžadujících ochranu a nepředpokládá se vznik důlních škod deformací terénu, takže se nestanoví podmínky zajištění stavby proti účinkům poddolování.

Ad 3) žalovaný po posouzení těchto návrhů neshledal důvod je zapracovávat do podmínek napadeného rozhodnutí. Uvedené podmínky buď souvisí s veřejnými zájmy, které v řízení podle stavebního zákona hájí dotčené orgány, takže pokud by považovaly z hlediska těchto zájmů, za potřebné je stanovit, uplatnily by je ve svých závazných stanoviscích a vyjádřeních. Žalovaný poukázal na to, že projektová dokumentace pro povolení záměru bude zpracována podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 227/2024 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace staveb dopravní infrastruktury.

Ad 4) žalovaný odkázal a citoval odůvodnění jednotlivých závazných stanovisek. Předmětnou námitku žalobce považuje žalovaný za řádně vypořádanou v průběhu odvolacího řízení. Zdůraznil, že z hlediska vlivu na povrchové i podzemní vody byl vliv záměru na základě předložených podkladů vyhodnocen již v rámci procesu EIA jako nevýznamný, a proto nebyly z důvodu ochrany podzemních vod stanoveny žádné podmínky do stanoviska EIA a tento závěr se nezměnil ani v souvislosti s prodloužením stanoviska EIA.

14. Osoba zúčastněná na řízení 1) se u dnešního jednání ztotožnila se žalovaným a navrhla zamítnutí žaloby. Má za to, že správními orgány obou stupňů byly podrobně vypořádány

námítky účastníků řízení a zapracovány veškeré požadavky související s územním řízením, včetně požadavku EIA.

15. Osoba zúčastněná na řízení 4) podala dvě vyjádření a tuto argumentaci rozhojnila u dnešního jednání. Poukázala zejména na nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť žalovaný ani stavební úřad neměli znalost místa umístění záměru, zejména el. vedení. Dále poukázala na skutečnost, že v dokumentaci pro územní rozhodnutí absentují podklady, a že absentuje projednání mimoúrovňové křižovatky jako celku. Dále zdůrazňuje zásah do svých práv jako vlastníka přilehlého domu a studny na č. p. X V.

III. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Předně soud připomíná, že povinností správního orgánu není jednotlivě zodpovědět každý uplatněný argument, nýbrž postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18). To ovšem neznamená, že by žalovaný byl v kontextu této judikatury oprávněn ponechat odvolací námitky zcela bez jakékoliv odpovědi. Odpovědí je přitom třeba rozumět nikoliv pouhé sdělení, zda odvolací argument žalovaný považuje za důvodný, či nikoliv, nýbrž vysvětlení, proč odvolací námitka nemůže být důvodná. Taková odpověď může být zprostředkována i konkrétním odkazem na jiné zdroje, které se k relevantní otázce vyjadřují (konkrétní pasáž rozhodnutí soudu, komentáře odborné literatury), včetně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jestliže se touto otázkou již zabývalo a odvolací argumenty samo o sobě přesvědčivě vyvrací. Úkolem ekologických spolků je hájit veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, přičemž právě tento zájem zároveň determinuje obsah námitek a také rozsah, v jakém se jimi správní orgány musí věcně zabývat. Od těchto účastníků řízení se proto očekává, že svými námitkami budou hájit právě zájem na ochraně životního prostředí. Nemá-li však být účastenství těchto spolků ve správních řízeních pouze formální záležitostí, je třeba, aby správní orgány reagovaly na jejich relevantní námitky takovými pro věc významnými argumenty, které adekvátním způsobem vysvětlují, proč jsou uplatněné námitky nedůvodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 As 304/2019-79). Pokud správní orgán výše uvedeným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí nevyhoví, zatíží své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože není zřejmé, proč rozhodl tak, jak rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 337/2018-28).
18. Obsah závazného stanoviska má v zásadě odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). „Revizní“ závazná stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu by proto měla obsahovat vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, hodnocení důvodnosti těchto námitek a přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 6. 2024, č. j. 7 As 236/2023-64, bod 25).
19. V návaznosti soud připomíná, že předmětem přezkumu v této věci je územní rozhodnutí vydané v územním řízení vedeném podle zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a

Shodu s prvopisem potvrzuje

stavebním řádu, resp. rozhodnutí žalovaného, kterým bylo toto rozhodnutí v převažující části potvrzeno. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy. Je tedy zřejmé, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra oddělující tato dvě řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011–127). Jinými slovy, v územním řízení je rozhodnuto způsobem odpovídajícím míře obecnosti a povaze takového rozhodnutí, čemuž odpovídá i obecnější dokumentace. Jeho předmětem není určit konkrétní způsob, jakým bude stavba realizována a jaké budou její konkrétní technické parametry.

20. K žalobnímu bodu Ad 1) lze uvést, že žalobce navrhl změnit podmínku č. 14 územního rozhodnutí následujícího znění:

14. V další fázi projektové přípravy bude řešen požadavek Ministerstva životního prostředí, jako dotčeného orgánu na úseku ochrany ovzduší, uvedený ve stanovisku k umístění stavby ze dne 29.09.2015 č.j.; sp. zn. 1417/580/15,57854/ENV; 000371/A-10, konkrétně že protihlukové stěny je zapotřebí za účelem zvýšení množství zachycení polétavého prachu na vhodných místech doplnit výsadbou izolační zeleně.

21. Žalobce navrhl znění:

Ke stavebnímu řízení bude předložen projekt s výsadbou místně původních dřevin s funkcí izolační zeleně podél protihlukových stěn za účelem zvýšení množství zachycení polétavého prachu.

22. Předně se soud ztotožnil s žalobcem, neboť jeho návrh na změnu podmínky č. 14 není na první pohled ani nereálný či nerealizovatelný a vztahuje se k jeho předmětu činnosti, přičemž za takové situace je v souladu s judikaturou NSS zapotřebí trvat na požadavku, aby žalovaný na takový návrh reagoval takovými pro věc významnými argumenty, které adekvátním způsobem vysvětlují, proč je tento návrh nedůvodný. Soud připouští, že by žalovaný mohl tuto vadu zhojit citací a odkazem na stanovisko, které by se k návrhu žalobce relevantně věcně vyjádřilo, avšak v nyní projednávané věci MŽP věcně k návrhu žalobce nepodalo žádné vyjádření. Bylo tak povinností žalovaného návrh adekvátně vypořádat, což se nestalo. MŽP se ve stanovisku ze dne 24. 11. 2022 zabývalo pouze podmínkami pro (ne)vydání závazného stanoviska a konstatovalo, že toto nelze v projednávané věci k umístění stavby vydat, a tudíž ani závazně stanovit kompenzační opatření. Odůvodnění návrhu žalobce na str. 134 napadeného rozhodnutí je pak v zásadě konstatováním obsahu tohoto stanoviska a nijak se nevyjadřuje např. k otázce místního původu dřevin.
23. Soud však nepřehlédl, že žalobce navrhuje změnit podmínku směřující do navazujícího řízení, resp. další fáze projektové přípravy. V souladu s výše uvedeným je však třeba mezi územním a stavebním řízením (resp. navazujícím řízením) rozlišovat, neboť obě slouží jinému účelu. Jelikož teprve budoucí projekt bude řešit konkrétní doplnění výsadby zeleně

Shodu s prvopisem potvrzuje

u protihlukových stěn s výsadbou, měl by žalobce namítat vhodnost umístění jiných druhů dřevin až v řízení navazujícím, tedy vůči konkrétnímu stavebnětechnickému řešení. Ostatně sám žalobce v minulosti uvedl, že z věcného hlediska určování konkrétních barev relevantních objektů a určování konkrétních druhů a počtů a míst vysazovaných rostlin a dřevin patří právě až po umístování stavebních záměrů, tzn. do dokumentace pro stavební povolení a do stavebního řízení, nikoliv do územního (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2025, č. j. 39 A 1/2025, bod 40) a soud s tímto názorem souhlasí. Z tohoto důvodu neměl postup žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

24. Pokud se týče námitky Ad 2), soud ze spisu ověřil, že součástí dokumentace pro územní rozhodnutí bylo generální závazné stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje k umístování staveb v chráněném ložiskovém území ze dne 14. 10. 2019, č. j. MSK146202/2019. Toto stanovisko pozbylo platnosti dne 16. 10. 2024.
25. Jak správně poukázal žalovaný, v mezidobí (od 1. 7. 2024) došlo ke změně § 19 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen „horní zákon“), který stanoví, že: *„Umístění staveb a zařízení v chráněném ložiskovém území, které nesouvisí s dobýváním, může povolit příslušný orgán podle zvláštních právních předpisů jen na základě vyjádření obvodního báňského úřadu, který navrhne podmínky pro umístění, popřípadě provedení stavby nebo zařízení.“* Žalovaný soudu předložil vyjádření Obvodního báňského úřadu ze dne 22. 11. 2024 vydané dle § 19 horního zákona, soud jej na dnešním jednání provedl k důkazu. Ověřil přitom, že toto vyjádření je svým obsahem zcela totožné jako předchozí závazné stanovisko, jehož platnost uplynula.
26. Horní zákon nadále předpokládá vydání vyjádření (nikoli závazného stanoviska) a žalobce tak nemohl být dotčen na hmotných právech na ochranu ložisek nerostných surovin před nepovolenými zásahy tím, že platnost závazného stanoviska (vydaného dle předchozího znění horního zákona) uplynula. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na předchozí přezkumné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 2. 10. 2023, které výslovně uvádí: *„důrazně upozorňujeme, že v místě umístění navrhované stavby se v současnosti bezprostředně nenacházejí žádné bloky zásob výhradního ložiska žádného vyhrazeného nerostu, které by byly předmětem ochrany.“* S ohledem na povahu chráněného zájmu (ložisek nerostných surovin), který se vyznačuje jistou neměnností, pak soudu není také z tohoto pohledu zřejmé, jakým způsobem mohl být tento zájem dotčen umístěním předmětné stavby, neboť ani žalobce proti závěru přezkumného stanoviska v odvolacím řízení či v řízení před soudem nic nenamítal.
27. Za situace, kdy nedošlo k ohrožení výše specifikovaného zájmu a ve věci již není nutno vydávat závazné stanovisko, však nelze dospět k závěru, že by absence odůvodnění k „varování“ žalobce mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Jedná se tak o vadu ve smyslu § 75 odst. 3 s. ř. s. Ze stejného důvodu pak nemohla být porušena procesní práva žalobce spočívající v nemožnosti žádat přezkum závazného stanoviska.
28. V rámci námitky Ad 3) žalobce navrhl doplnit podmínku týkající se obsahu budoucího projektu vegetačních úprav v rámci stavebního řízení v následujícím znění:

Ke stavebnímu řízení bude zpracován projekt Vegetačních úprav s počtem a druhy dřevin, které budou vysazeny jako geograficky původní.

29. Žalovaný na str. 146 napadeného rozhodnutí k této podmínce (na rozdíl od zbývajících 5) nijak konkrétně neargumentoval, avšak v prvním odstavci argumentoval též tím, že pro to, aby mohl stanovit podmínku územního rozhodnutí, musí k tomu mít oporu v právních předpisech, neboť nestačí pouze konstatovat, že se jedná o požadavek účastníků řízení. Soud v důsledku výše uvedené judikatury, opět konstatuje, že nedošlo k adekvátnímu vypořádání výše uvedeného požadavku. Opětovně lze uvést, že tento návrh není na první pohled nereálný ani neuskutečnitelný a je proto úkolem žalovaného žalobci konkrétně vysvětlit, proč jej není možné přijmout, což se u 1 požadavku nestalo.
30. Soud však odkazuje na argumentaci uvedenou ve vypořádání žalobní námitky Ad 1). Žalobce bude jako účastník v navazujícím řízení oprávněn vznést námitku proti projektu vegetačních úprav, který zpracuje stavebník (vymezení počtu či druhu dřevin), ostatně mezi stranami je nesporné, že je to povinná součást dokumentace pro stavební povolení v souladu s bodem B.6 a bodem C.3 i) přílohy č. 1 vyhlášky č. 227/2024 Sb. V tomto jsou dle soudu obavy žalobce liché, neboť se jedná opět o konkrétní řešení, jež jsou předmětem právě stavebního řízení (resp. navazujícího řízení). Nadto pokud by soud připustil, že v rámci územního řízení může účastník takto významně zasahovat a podmiňovat navazující dokumentaci, nepřipustně by tím rozšířil jeho předmět, neboť v takovém případě by prolomil zákonnou věcnou koncentraci námitek ve stavebním řízení (tedy, že námitky vztahující se k určitému druhu řízení lze uplatnit pouze v tomto řízení).
31. Uvedené lze opět vztáhnout i na námitku Ad 4), která se týká 2 požadavků žalobce na ochranu vod, uplatněných shodně vůči dvěma různým stanoviskům (dle vodního zákona a EIA) i žalovanému. Tyto byly následujícího znění:
32. *Součástí DSP ke stavebnímu řízení bude Hydrogeologický posudek, který bude obsahovat aktuální stav hladiny podzemní vody ve všech studních do vzdálenosti 3 km od MÚK a chemické rozborů podzemní vody, aby bylo dáno na jisto, jaké byly tyto hodnoty několik let před zahájením výstavby (další měření budou provedena před zahájením výstavby a během ní a po zahájení provozu a po kolaudaci MÚK, což se bude řešit až ve stavebním řízení).*
33. *Součástí DSP ke stavebnímu řízení bude i podrobný popis stavu studen, který bude složit jako podklad pro posouzení jejich stavu během výstavby a po zahájení provozu na MÚK a po její kolaudaci, čímž se snáze dají určit příp. zdroj jejich poškození a nežádoucí změny hladiny vody a její kvality.*
34. Žalovaný na str. 147 napadeného rozhodnutí uvedl:
- „Odvolací orgán k této námitce uvádí, že Hydrogeologický posudek z 12/2020 je především podkladem pro posuzování záměru dotčeným orgánem na úseku ochrany vod. Posudek měly k dispozici jak vodoprávní úřad v prvoinstančním řízení, tak jeho nadřízený orgán v rámci odvolacího řízení a žádný z nich neshledal důvod stanovit na jeho základě pro účely územního řízení další podmínky, nad rámec těch, které jsou již obsaženy v závazném stanovisku vodoprávního úřadu vydaného podle ust. § 17 vodního zákona, nebo aby své dosud přijaté závěry, že záměr je z hlediska ochrany vod přípustný, nemá důvod je ukládat stavební úřad či odvolací orgán. Bez ohledu na to bude dle vyhlášky č. 227/2024 Sb. celkové vodohospodářské řešení stavby součástí dalšího stupně projektové dokumentace. Odvolací orgán si dovoluje poznamenat, že závěr y Hydrogeologického posudku 12/2020 neodůvodňují odvolatelem požadované sledování všech studní do vzdálenosti 3 km od stavby.“*

35. Krajský úřad Moravskoslezského kraje v revizním stanovisku k ochraně vod ze dne 2. 12. 2022 shledal, že umístěním záměru nedojde k ohrožení podzemních nebo povrchových vod v širším slova smyslu. Nevyloučil vliv na kvantitu a kvalitu podzemních vod při zakládání mostních podpěr, avšak tento vliv by byl pouze krátkodobý, neboť po ukončení inkriminovaných prací by došlo k obnovení původního stavu. Zároveň uvedl, že navržené opatření (sledování hladiny podzemní vody, ověření vydatnosti a jakosti a zpracování časového průběhu snižování hladiny vody ve výkopech) se vztahují k fázi realizace, pro její umístění a stanoviska k této fázi vydávání nejsou relevantní. Dále konstatuje, že případné omezení oprávněného využívání podzemních vod vlivem provozní činnosti, které z podstaty věci nelze vždy a za všech okolností vyloučit, pamatuje ustanovení § 29 odst. 2 vodního zákona, který osobě, jež takový stav zapříčinila, ukládá povinnost náhrady škody vzniklé v této souvislosti, zejména opatření náhradního zdroje vod a provedení opatření k obnovení do původního stavu. Vyšel přitom z Odborného hydrogeologického posouzení předmětného záměru z roku 2020 a uvedl, že v kontextu tohoto odborného podkladu, doplňujícího stavebníkem předloženou projektovou dokumentaci včetně připojené dokladové části, skutečnosti, že se předmětný záměr nenachází v blízkosti ochranných pásem vodních zdrojů ani v záplavovém území, dočasný zásah do vodních poměrů v místě stavby navrženým stavebně-technickými řešeními záměru lze s přihlédnutím k nezanedbatelným limitům daným specifickými místními podmínkami považovat z hlediska ochrany vod za únosný. Rovněž konstatuje, že stanovování povinností, jejichž plnění ukládá přímo příslušná právní úprava je nadbytečné. Odkázal přitom na § 5, § 39 odst. 4 a § 41 vodního zákona, které ukládají stavebníkovi všechny povinnosti, které požaduje odvolatel (provedení základních technických opatření k prevenci, eliminaci a minimalizaci možných vlivů na kvalitu povrchových a podzemních vod, zejména zachycení a včasnou sanaci znečišťujících látek, stejně jako zajištění dostatečné ochrany vod v případě havárie a úniku ropných či jiných látek do vodního toku). Podmínky stanovené vodoprávním úřadem jsou z hlediska zajištění ochrany vodních poměrů dostatečné.
36. Stejně tak ministr životního prostředí v revizním stanovisku EIA ze dne 18. 4. 2024 k návrhům žalobce uvedl, že vliv záměru na složky životního prostředí, včetně vlivu na vodní útvary, byl v procesu EIA posouzen a z hlediska vlivu na povrchové i podzemní vody byl vliv záměru na základě předložených podkladů vyhodnocen jako nevýznamný, a proto nebyly z důvodu ochrany podzemních vod stanoveny žádné podmínky do stanoviska EIA.
37. Soud dospěl k závěru, že žalovaný na str. 147 společně se správními orgány vytvořili ucelený argumentační celek, ze kterého vyplývá, že ochrana vod je v tomto případě dostatečně zajištěna stanovenými podmínkami a samotným zněním zákona č. 254/2001 Sb., zákon o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Vůči tomuto závěru nepostavil žalobce konkrétní argumentaci, která by uvedené mohla vyvrátit.
38. Za této situace, kdy správní orgány uvedly konkrétní argumentaci, že návrhy žalobce jsou nadbytečné, neboť doposud uložené podmínky na ochranu vod ve spojení se zákonnou ochranou vod jsou dostatečné a míra zásahů provozem stavby (nikoli prováděním, což odpovídá povaze územního řízení) do povrchových i podzemních vod je nevýznamná, by to ovšem měl být žalobce, který tuto argumentaci vyvrátí. Žalobce tak nečiní, a proto nemůže být se svou námitkou úspěšný.
39. Nadto sám vodoprávní úřad uvedl, že opatření navrhovaná hydrogeologickým posudkem se vztahují k fázi realizace stavby (navazujícího řízení), neboť i hlavní zásah do spodních vod
- Shodu s prvopisem potvrzuje

spatřuje vodoprávní úřad právě v realizaci stavby (resp. mostních podpěr), nikoli provozu stavby. K tomu lze žalobce opětovně odkázat na navazující řízení, neboť právě a pouze tam bude mít prostor k uplatňování ochrany hmotných práv žalobce na zmírnění vlivů záměru na kvalitativní a kvantitativní ukazatele vod v okolí záměru, včetně vod ve studních co do dostatečnosti dokumentace pro stavební povolení.

40. Pokud žalobce namítá, že v jiné věci mu bylo Městským úřadem Trutnov vyhověno, soud nemůže hodnotit praxi jiného správního orgánu než těch, jež se projednáváná věc týká. Nadto nelze z jednoho rozhodnutí vysledovat dlouhodobou, jednotnou a opakovanou praxi správního orgánu, ze které by snad bylo možno vyvozovat právo na legitimní očekávání.
41. Závěrem soud upozorňuje, že rozsah soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí určuje žalobce. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat předmětem řízení (§ 34 odst. 3 poslední věta s. ř. s.), který je vymezen žalobou. Vztít žalobu zpět, zčásti nebo zcela, může pouze žalobce. Pokud osoba zúčastněná na řízení není žalobcem, nemůže ani rozhojňovat žalobní body, jakkoli s napadeným rozhodnutím správního orgánu rovněž nesouhlasí. Pokud totiž osoba zúčastněná na řízení žalobu nepodala, byť mohla, může toliko podporovat žalobní důvody, které včas a řádně uplatnil žalobce (srov rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99).
42. Pokud se týče vyjádření osoby zúčastněné č. 4, uplatněná argumentace se míjí s obsahem žalobních bodů, případně opakuje již namítané. Pokud tedy osoba zúčastněná vznáší samostatné žalobní body, měla tyto uplatnit v samostatné žalobě, přičemž z ničeho nevyplývá, že takto učinit nemohla (pro opak svědčí skutečnost, že právní předchůdkyně osoby zúčastněné podala odvolání proti územnímu rozhodnutí). Soud připomíná, že podstatou žalobních bodů (včetně rozšíření) byla namítaná absence přezkoumatelných a doložitelných důvodů, proč žalovaný do napadeného rozhodnutí nezahrnul požadavky vznesené žalobcem a absence odůvodnění, proč ve správním spise chybí platné závazné stanovisko báňského úřadu. Zúčastněná osoba se obecně ztotožňuje s některými žalobními body a část žalobní argumentace opakuje. Jádrem její argumentace však je, že ve věci nebyl správně zjištěn skutkový stav, v dokumentaci pro územní rozhodnutí absentují podklady, absentuje projednání mimoúrovňové křižovatky jako celku, a že bylo zasáhnuo do jejích práv. Taková argumentace je však uplatněna již nad rámec žalobcem uplatněných žalobních bodů. Rovněž u dnešního jednání nezazněla žádná dosud neuplatněná argumentace ohledně způsobu, jakým se žalovaný vypořádal právě s námitkami žalobce. Z tohoto důvodu se soud nemohl argumenty osoby zúčastněné věcně zabývat a ve zbytku odkazuje na výše uvedené vypořádání žalobních bodů.

IV. Závěr a náklady řízení

43. Jelikož krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce úspěšný nebyl a žalovaný se náhrady nákladů vzdal.
45. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

K odstranění vad kasační stížnosti učiněnému po lhůtě pro podání kasační stížnosti se nepřihlíží. Soud k odstranění nedostatků kasační stížnosti nevyzývá.

Ostrava 13. srpna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu